

[Aksel Larsen.]

forhindre Forslagenes Behandling, søger for at nedstemme Forslag om Hjælp til de arbejdsløse. Hver Gang vi har rejst Debat om disse Ting, hver Gang vi enten har haft et konkret Forslag liggende fremme, eller vi er mødt med en Dagsorden, som har krævet Hjælp til de arbejdsløse, er det Socialdemokratiets Ordfører, der som Ordfører for hele Tinget med Undtagelse af Kommunerne er kommet op her og har foreslaaet Dagsordenen afvist, og det er alle de borgerlige Partier her i Tinget sammen med Socialdemokratiet, der har nedstemt saadanne Dagsordener. Det er altsaa en Skrøne, naar man fortæller, at det er Landstinget, der forkaster dem. Jeg tvivler ikke om Landstingets Vilje til at forkaste dem; men jeg ved, at Arbejdet bliver gjort det umindelig lettere, naar Folketinget besøger det grove Arbejde, oven i Købet under Socialdemokratiets Førerskab og med Anbefaling af Socialministeren.

Saa kommer det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen og siger: Ja, men disse Kommuner driver ikke andet end en Overbudspolitik! I næste Øjeblik maa det ærede Medlem erkende, at det kan godt falde Socialdemokratiet ind — det kunde det i hvert Fald tidligere — at stille Ændringsforslag og Forbedringsforslag, naar der foreligger Lovforslag. Men se, ligesom det ikke lykkedes i sin Tid for den daværende Reaktion at forhindre Tilgangen til Socialdemokratiet ved at spekulere i det, man med et forhistorisk Ord kalder Socialistforskrækkelse, lige saa lidt vil det gaa for Socialdemokratiet at forhindre vor Bevægelse i at vokse ved at spekulere i Kommunistforskrækkelse, det være sig her i Tinget eller i Fagforeningerne. I begge Tilfælde vil det ubetinget mislykkes.

Vi driver ingen Overbudspolitik, og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen ved det. Vi driver en Klassepolitik, hvor vi i enhver Sag tager Hensyn til, hvad der gavner Arbejderklassen ikke ud fra paastaade parlamentariske Muligheder, men ud fra en Vurdering af Kraftforholdet mellem Arbejderklassen og Overklassen, ud fra en Vurdering af, hvilke Kræfter Arbejderklassen kan sætte i Virksomhed.

Ganske vist, vi ligner i mange Henseender det Socialdemokrati, som eksisterede i alt Fald før Krigen, og det skammer vi os aldeles ikke ved. Vi paastaar ikke, at vi har overtaget Arv og Gæld fra dette Parti; paa mangfoldige Omraader kunde man ogsaa kritisere dets Politik selv i den Tid. Men vi paastaar, at vi har arvet det bedste

af Socialdemokratiets Politik fra før den Tid, det svigtede Socialismen og svingede over til Borgerskabet, og det er naturligvis dette, som gør saa uendelig ondt paa de Herrer socialdemokratiske Rigsdagsmænd, saa at de Gang paa Gang søger at skyde os i Skoene, at vi driver en Overbudspolitik.

Statsministeren har i en af sine Taler været inde paa Spørgsmaalet om Afrustningen og Rustningen. Han har ikke sagt meget om det, og det er heller ikke nødvendigt, for det er jo nemlig sagt tilstrækkelig tydeligt i Socialdemokratiets nye Programudtalelse fra Hovedbestyrelsesmødet den 23. Maj, hvori man bekendtgør, at nu lader man Afrustningen falde, og nu skal man gøre Arbejdet internationalt. Jeg kan dog ikke lade være at anholde de sparsomme Udtalelser, Statsministeren er kommet med.

I min første Tale gik jeg ind paa Agitationen for en yderligere Befæstning af Øresund, og hertil siger Statsministeren, at den Avidiskussion, der er sat i Gang, er noget ganske unyttigt, Regeringen har ikke haft noget Ansvar for det, og der er ingen Anledning til at beskæftige sig med det, fordi Sagen næppe er saa gennemtænkt, som den fortjener. Men paa den Maade klarer man det ikke. Den, der startede Agitationen, og som vedligeholder Agitationen i den konservative Presse, det er Generalløjtnant With, det er Krigsministerens nærmeste undergivne. Maa vi faa en Forklaring paa, hvorfor Statsministeren ikke søger for, at Generalløjtnant With holder sig i Skindet og holder op med denne Agitation. Maa vi faa en Forklaring paa, hvorledes det er muligt, at Generalløjtnanten, der ganske vist i 1920 var flensborggal, men nu siges at være en stor Demokrat, hvorledes det er muligt, at han, naar Sagen ikke har Ministeriets Interesse, kan foranledige, at der drives denne Agitation for et øget Militærberebning.

Og hvorledes harmonerer Ministerens tilsyneladende afvisende Holdning i denne Debat med hans Udtalelser i Anledning af det ærede Medlem Hr. Holsteins Forespørgsel? Ministeren har nemlig her sagt, at saafremt Forholdene maatte paakalde Foranstaltninger, vil saadanne naturligvis blive behandlet, men det findes lidet betimeligt at proklamere saadanne paa Forhaand. Det er et Dementi af den kendte statsministerielle Slags. Man siger: Dette har ikke været behandlet, men hvis det skulde blive nødvendigt, vil man træffe Foranstaltningerne; de maa blot ikke diskuteres paa Forhaand. Der ligger altsaa fra Regeringens Side aldeles ikke nogen Afvis-